

vyplývajícímu zejména z ustanovení posledního odstavce § 534 c. ř. s., podle něhož případ dotčený v čís. 2 téhož paragrafu jest vyňat z prekluse i tehdy, uplynulo-li deset let od právní moci rozsudku. (Srovnej též rozhodnutí býv. nejv. soudu ve Vídni ze dne 19. listopadu 1901, č. 15.495, úřed. sb. č. 489.)

Vadnost odvolacího řízení podle § 503 čís 2 c. ř. s. spatřuje dovolatelka v tom, že oba nižší soudy, přihlédnuvše k znaleckému posudku MUDr. Vladimíra V-a, porušily zásadu bezprostřednosti řízení. Tato výtku jest bezdůvodná. V souzeném případě neshledává nejvyšší soud, že řečená zásada byla porušena způsobem, majícím v zápětí vytýkanou vadnost odvolacího řízení. Provádění znaleckého důkazu nemusí se za všech okolností státi bezprostředně před rozhodujícím soudem, jakž plyne na příklad z ustanovení § 352 c. ř. s. a §§ 328, 367 c. ř. s. (viz též Klein, Vorlesungen, str. 40 a 41).

Čís. 10465.

Byla-li z vložky, na níž vázne právo bydlení, odepsána pozemková parcela a zapsána do nové vložky, jest s ní přenést i právo bydlení. Výjimka § 847, poslední věta, obč. zák. se nevztahuje k osobním služebnostem.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1931, R II 447/30.)

Ve vložce čís. 26 vázlo právo bydlení pro F-ovou. Na základě kupní smlouvy povolil knihovní soud, by ve vl. č. 26 byla bez závad odepsána pozemková parcela role čk. 40/2 a zapsána do nové vložky čís. 182. K rekursu F-ové povolil rekursní soud odepsání pozemkové parcely čk. 40/2 z vložky čís. 26 a zřízení nové vložky čís. 182 za současného přenesení práva bydlení pro F-ovou. Důvody: Podle § 12 knih. zák. jest při služebnostech obmezených na určité prostorové hranice označiti přesně tyto hranice. Avšak podle §§ 225, 227 a 150 ex. ř. mají služebnosti při rozvrhu nejvyššího podání právní povahu hypotekárních práv. Zápis služebnosti zakládá proto i právo zástavní pro případnou náhradu škody (srovnej Ehrenzweig soustava 1/2, 387 a Gl. U. n. ř. 1228). Právo zástavní vztahuje se však vždy na celou knihovní vložku. Má proto v souzeném případě právo bytu zapsané pro F-ovou pod pol. 8 v listu C) vl. čís. 26 býti přeneseno do nové vložky čís. 182, kteráž vložka byla utvořena odepsáním kat. parc. 40/2 pole ze vl. čís. 26.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené rozhodnutí jest ve svém výroku správné. K jeho odůvodnění netřeba se dovolávati ustanovení exekučního řádu, prisuzujících služebnostem při rozvrhu nejvyššího podání právní povahu hypotekár-

ních práv. Stačí poukázati k ustanovení §§ 485 a 847 obč. zák. Podle § 485 se každá služebnost pokládá za nedílnou potud, že nelze právo na pozemku váznoucí ani změnit ani rozdělit zvětšením, zmenšením nebo rozdělením pozemku. Podle § 847 může třetí osoba, které na rozdělované nemovitosti přísluší práva služebnosti, tato práva vykonávati po rozdělení jako před ním. Výjimka poslední věty § 847, že, týká-li se výkon pozemkové služebnosti jen části rozdělované věci, zanikne právo k ostatním částem, na souzený případ nedopadá. Výjimka ta se týká právě jen pozemkové služebnosti. Tu však jde o osobní služebnost bydlení. K osobním služebnostem se však řečená výjimka podle výslovného odůvodnění vládní předlohy a ostatních materiálů k III. novele obč. zák. pro zvláštní povahu osobních služebností nevztahuje.

Čís. 10466.

O nároku proti obci (ve Slezsku) na náhradu škody z pádu do stoky, ježto na místě nehody nebylo osvětlení, ač tam křižovala elektrická dráha a byl zanedbaný příkop a otevřená šachtice, nelze rozhodovati pořadem práva.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1931, R II 458/30.)

Žalobce domáhal se na obci ve Slezsku náhrady škody z pádu do otevřené šachtice na obecní cestě. K námitce nepřipustnosti pořadu práva soud první stolice žalobu odmítl s odůvodněním, že žalobce odvozuje nárok na náhradu škody z toho, že žalovaná obec zanedbala povinnost, udržovati cesty a příkopy vedle nich, sloužící k odvádění odpadových vod, že však tato povinnost obce kotví v předpisech o výkonu místní policie, zejména v § 14 zemského zákona pro Slezsko ze dne 19. listopadu 1863, čís. 17 z. zák., tedy v právu veřejném, takže i nárok na náhradu škody ze zanedbání této veřejnoprávní povinnosti, jest nárokem veřejnoprávním a nepřísluší o něm rozhodovati soudu, an soud není k tomu povolán zvláštním zákonným předpisem. Rekursní soud zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva. Důvody: Žalobce nežádá náhradu škody, jež mu vznikla tím, že žalovaná obec zanedbala povinnost, jež jest jí uložena zemským zákonem pro Slezsko ze dne 19. listopadu 1863, čís. 17 z. zák. při výkonu místní policie, tedy zanedbáváním povinnosti veřejnoprávní, nýbrž opírá žalobní nárok o tvrzení, že žalovaná jako vlastnice příkopu při obecní cestě, a dále betonové šachtice vedoucí do kanálu a sloužící k odvádění vody z příkopu, neudržovala tuto svou šachtici a tento svůj příkop v dobrém stavu, jak jest jí to jako vlastníci uloženo v zájmu bezpečnosti třetích osob zákonnými předpisy soukromoprávními, jako každému jinému vlastníku nemovitosti, a na příkop podél obecní cesty zanedbala tak, že sahal až do obecní cesty a betonovou šachtici při ústí příkopu nechala otevřenou. Odvozuje tedy žalobce nárok na náhradu škody ze zanedbání povinnosti soukromoprávní žalovanou obcí jako vlastníci nemovitosti